

Κατά τη γνώμη μου, ο συγγραφέας προσπαθεί να περάσει στους αναγνώστες την αθωότητα των παιδιών την περίοδο του πολέμου και πως τελικά παρόλο που είναι από διαφορετικά στρατόπεδα, το ένα από τα δύο αγόρια είναι Γερμανός και το άλλο είναι Εβραίος, δεν έχουν και τόσες διαφορές και γίνονται φίλοι. Τα παιδιά εκείνη την περίοδο, την περίοδο του πολέμου, δεν καταλάβαιναν και πολλά πράγματα, ήταν αθώα, δεν καταλάβαιναν τι συνέβαινε, δεν καταλάβαιναν τι θα πει πόλεμος, πόσο σοβαρός και κακός είναι ένας πόλεμος, γιατί μέσα από την αθωότητα και την παιδικότητά τους τα έβλεπαν όλα διαφορετικά, σαν παιχνίδι, δεν είχαν την αίσθηση του κινδύνου. Αυτό φάνηκε αρκετά έντονα μέσα στην ιστορία.

Όταν διάβασα αυτό το βιβλίο ένιωσα κυρίως θλίψη. Ένωσα άσχημα για τις κακουχίες που περνούσαν τότε οι Εβραίοι και στεναχωρήθηκα που αναγκάζονταν να ζουν έτσι ακόμα και τα μικρά παιδιά. Στεναχωρήθηκα, επίσης, διαβάζοντας πόσο σκληρός ήταν ο τρόπος που τους φέρονταν οι Γερμανοί. Επιπλέον, διότι μέσα από τα μάτια των παιδιών όλα τα σκληρά πράγματα που περιγράφει το βιβλίο δε μοιάζουν τόσο άσχημα, επειδή τα παιδιά δεν έχουν την αίσθηση του κινδύνου και τα βλέπουν όλα σαν παιχνίδι. Παρόλα αυτά μου άρεσε πολύ αυτό το βιβλίο, διότι είναι πολύ σημαντικό να γνωρίζουμε και να μαθαίνουμε γι' αυτούς τους ανθρώπους, για να αναγνωρίσουμε τη θυσία τους και την ιστορία τους, ώστε να μην τους ξεχάσουμε και να φροντίσουμε να μην επαναληφθούν οι ίδιες βιαιότητες που πέρασαν αυτοί και στο μέλλον. Επίσης, είναι σημαντικό να ξέρουμε γι' αυτούς, γιατί πρέπει να γνωρίζουμε ολόκληρη την ιστορία μας και να μην παραλείπουμε κάποια κομμάτια και κάποιες ιστορίες, επειδή είναι στενάχωρες.

Άρτεμις Τσούκα